

Dr. Szabó Pál, Közlekedési, Hírközlési és Energiaügyi miniszter

Tisztelt Házelnök- Asszony, tisztelt Elnökség, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Megköszönöm a lehetőséget, hogy én is köszönthetem az 58. Bányásznapi országos rendezvényének résztvevőit. A kollégáim írtak egy nagyon szép beszédet, hogy a szektort felügyelő miniszternek miről kellene szólnia ezen az ünnepen. Én mégsem fogok ragaszkodni ehhez a leírt beszédhez, hiszen most, hogy együtt vagyunk, régi arcokat látok, régi ismerősökkel váltok néhány szót, egy kicsit a tizenhárom éves Hungalu-s időszakom jön elő. A bauxitbányászat, a bauxitbányászattal együtt járó összes gondunk, amelyre megoldásokat kellett találnunk, s haladni előre, hogy ez a nagyon fontos ércvagyon, a magyar társadalom boldogulására oda kerüljön ahová való, tartsa életben a magyar alumíniumipari vertikumot és sok-sok tízezer ember számára teremtsen munkahelyet, járuljon hozzá a gazdaság épüléséhez. Elnök- Asszony szólt Schalkhammer Tóniról, nekem ő is egy bányász halottam, hiszen 1996-ban tőle kaptam meg a tiszteletbeli bányász címet. De hadd emlékezzem meg, erről a helyről, a másik halottunkról, akit a télen veszítettünk el, s azt gondolom, a jelen levők közül nagyon sokunknak jó barátja, s a bányászságnak elismert szakembere. Dr. Fazekas Jánosra gondolok. Ő nagy vesztesége, mind emberileg, mind szakmailag, ennek a szép mesterségnek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Elnök úr utalt Hom János Életutak könyvére, melyet én is megkaptam, hadd idézzem Tamási István bejegyzését, aki az Állami- Díj átvételekor azt mondta, hogy a bányászat nem egyéni produkció, hanem csapatmunka. A csapatmunka szellemisége az, ami most már 58. éve tartja együtt minden évben a bányászságot és augusztus végén, szeptember elején, ünnepségsorozatot kezdenek a szakma művelői családi, baráti és munkahelyi közösségekben. Áldozva annak a közösségi szellemnek, amely nélkül bányászat nem képzelhető el. S ha egy kicsit szakmáznunk, érdemes szót ejteni arról, hogy 2008-ban milyen irányokat kell figyelembe venni akkor, amikor a magyar bányászat jövőjét próbáljuk görcső alá venni.

A jó hír, hogy 2007-es adataink szerint élénkül a különböző ásványi nyersanyagok felkutatási kedve, egyre többen nyújtanak be bányaművelési, kutatási engedélyeket, és azt gondolom, hogy ennek legalább két hajtó mozgatóereje működik a mai magyar gazdaságban. Sajnos a szénhidrogén energiahordozók ára az nem ott működik, de határában a figyelmet mégiscsak a magyar földben található szénhidrogének irányába fordítja. Erőteljes prognózisok mutatják, hogy két éven belül kettőszáz dollár körül beáll a kőolaj ára és makacsul ott is fog tanyázni. Azt gondolom, hogy ez a nagyságrend már bőségesen megmozgatja majd a befektetési kedvet annak irányába, hogy a magyar bányászat a szénhidrogén-kutatások eredményeit követően ebben az irányban a mostani szintről tovább tud lépni, fejlődni. Mondhatnám azt, hogy a szénvagyonnal integrált szenes erőműveink hosszú távú, ezt a szénvagyon kiaknázni képes élettartama is úgy tűnik, hogy a megváltozott környezeti, európai gazdasági környezetben is, de biztosítani látszik a szénvagyon kiaknázását. Hosszú-hosszú időszakon keresztül. Ugyanis, ha tudomásul vesszük, hogy ezekben az erőművekben a megújuló energiaforrások, a megújuló tüzelőanyagok aránya befogadásra vár, s ha befogadjuk akkor igen is megmentjük, kitermelhetővé tesszük a hőerőműhez tartozó szénvagyon, gyakorlatilag több évtizedes, lehetőségét. Tehát egyrésztől fogadjuk be, hogy máshogy kell ma már egy szenes erőművet értelmezni, fogadjuk be, hogy a környezetvédők nem a bányászat legnagyobb ellenségei, s ha megtaláljuk azt az ideális – és bizonyára van ilyen, csak valóban nehéz megtalálni – egyensúlyt, akkor azt gondolom, hogy a szénbányászat, akár Márkushegyen, akár Bükk-ábrányban és Visontán hosszú-hosszú időszakon keresztül megélhetést biztosíthat a szénbányászoknak.

A statisztika kedvéért azt kell, hogy mondjam: 785 bányászati vállalkozó fizet bányajáradékot, s a számuk nem csökken. Tehát ez a szakma él, gondolkodik, akar és tud is tenni. Nem mindig a nosztalgia kell, hogy a bányásznapi hangulatát jellemezze. Segítsünk magunkon, vannak lehetőségek, vannak kiutak, amibe kapaszkodni kell, csak meg kell értenünk, hogy nem csak, ahhoz képest, hogy húsz évvel ezelőtt hogyan bányászkoztunk, hanem ahhoz képest, hogy tavaly hogyan bányászkoztunk, holnap máshogy kell bányászkoznunk.

Örömmel olvastam a statisztikákban, hogy a hagyományosan veszélyes bányászati tevékenység igazából munkavédelmi, technológiai fegyelmélettségi oldalról gyönyörű szép mutatókat hoz, hiszen 2006-ról 2007-re huzsonöt százalékkal csökkentek a munkahelyi balesetek. De ami még fontosabb: ahogy 2006-ban kettő bányásztársunk életét követelte ez a szakma, tavaly mindössze egy esetet jegyzett fel a statisztika, és az ideai számok is azt mutatják, hogy egyre biztonságosabb, egyre emberközelibb munkahely a bánya.

Azt ígérhetem, hogy az életről, önök közül érkező kormányzati emberként rendelkezésre állok. Ahogy Elnök Asszony mondta: együttműködés. Ha valaki az együttműködést érti, én azt gondolom, hogy nagyon értem, és nagyon rendelkezésre is állok. Engem meg lehet majd találni, nagy gyakorisággal ott, ahol baj van, ott ahol gondolkodni kell, ott ahol meg kell érteni a rendeletek megváltoztatását, új rendeletek kezdeményezését és kérem a szakmát, hogy egy pillanatig se tétovázzanak, ha úgy érzik, hogy mondanivalójuk van a miniszterek. Nálam mindig nyitott ajtókra lehet találni.

Ennyit gondoltam volna a mai köszöntőben elmondani. Még egyszer kívánom a következő néhány napban, hogy mindenki nagyon kellemesen ünnepelje az 58. Bányásznapot, s kívánom azt, sőt tenni is kívánok azért, hogy a bányászat a magyar gazdaságnak ez a fontos szegmense erősödjön, megmaradjon, stabilizálódjon. Ehhez kívánok mindannyiuknak jó egészséget! Köszönöm!